

quisque vel præjudiciis est occupatus odioque repletus, vel amore adfectus. De Tuo, Amicorum integerrime, prono in me meaqué studia affectu, non sine insigni in Te injuriâ, dubitare fas mihi est. Ecquis enim crediderit quod ab illo usque tempore, quo in Illustri Juliâ, Musis Tuis meum domicilium gratum præbuit hospitium, mutuus decreverit favor, nec potius, interea dum ampliora quàm quadraginta annorum confecit spacia, robur acquisiverit validius? De splendidi igitur Tui in me affectus constantiâ, audacter mihi promiserim, quod & lectorem tam mihi ipsi quàm causæ susceptæ faventem, veniamque sicubi ac fortè rem non tetigerim, apud Te inventurus sim mihi paratam. Et quod amplius est, tanta abundaverim titubante quamvis audaciâ, ut etiam illos, qui Studium & Desiderium nostrum, oculo aliàs adspexerunt maligno, mitiores benignioresque polliceri mihi ausim; siquidem eam adhibuisse mihi videor modestiæ non expertem moderationem, quæ animos etiam in fermento positos, sedare & expiare valeat. Etenim nemini quicquam præscribo: nullius flagito assensum, suo quemque abundare sensu, non prohibeo: de creando rectiora edoctis præjudicio, sum protestatus & protestor. Si nihil mihi competat amplius, saltem quid æquum; quid justum; quid Divino mandato

